

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 28. marts 2016

Kirkedag: 2. påskedag/B

Tekst: Joh 20,1-18

Salmer:

SK:

LL: 224 * 229 * 239 * 241 * 242,6 * 222

I går hørte vi Matthæus' opstandelseevangelium, og jeg sagde, at godt kunne lide Matthæus' kortfattede beretning med englens proklamerende forkyndelse: Han er opstået, som han har sagt. Og så er der ikke så meget mere i den anledning. Jeg sagde også, at på mig virker det næsten som om, englen tænker: Hvor svært kan det være, han har jo sagt det.

I Johannes' opstandelseevangelium, som vi hører i dag, er budskabet langt mere omstændeligt (hovedklædet lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv). Der sker meget mere, og både Maria Magdalene, Peter og Johannes er på banen. Det er ikke en engel, der meddeler hende opstandelsen, men Jesus selv. Vi kommer endda ind i Marias tanker (hun troede det var havemanden). Sådan er det langt mere detaljeret og malerisk beskrivende. Det er ikke fordi jeg tror, at der er to forskellige opstandelsesberetninger. Men hvor Matthæus bare er helt nøgternt koncentreret omkring englens proklamation, så er Johannes meget mere optaget af menneskenes reaktion på og oplevelse af påskemorgen. Det er han så også på en sådan måde, at man som læser meget nemt kan blive opslugt i fortællingen og se sig selv i morgenstunden i gravhaven.

Jeg kan godt fornemme morgenstemningen, hvilket jeg ellers ikke er så erfaren i, da jeg altid synes, at morgenen kommer for

tidligt. Stilheden i de tidlige morgentimer. Lysets første stråler ind over dagen. Fugles og blomsters dukken op med lyde og farver og dufte, livsbekræftende dér i dødehaven.

Den rimeligt kortfattede forkyndelse af opstandelsen hos Matthæus virker på mig på en måde lidt universel i sin karakter. Det er proklamationen. Proklamationen, som den skal lyde ud i verden, den verden, som Jesus nogle dage senere sender sine disciple ud i med befaling om at døbe og lære og med løftet om hans nærvær alle dage. Proklamationen for verden, som afslutter Matthæusevangeliet.

Johannes virker på mig på en helt anden måde. På en personlig måde. Når Johannes fortæller om opstandelsen, er det som om han kommer og tager mig i hånden, når død, mørke, håbløshed, trøstesløshed og lignende overmander mig. Tager mig i hånden og fortæller mig, at det er ikke det sidste, der er at sige. Og så fortæller han mig om livet, lyset, kærligheden og sejren. Alt sammen samlet i ham, der ER livet, lyset, kærligheden og sejren, og dermed brød død, mørke og håbløshed ved sin opstandelse påskemorgen.

Jeg kan godt følge Maria i hendes fortvivlelse. Livet er væk. Døden er væk. Han, som havde givet hende en helt anden livsværdi, og til hvem hun havde sat sit håb er ikke længere i hendes liv, og hun kan ikke længere være i hans død, for han er ingen af stederne. Han er væk, og hun forstår ikke længere noget som helst.

”Maria!” Jesus kalder hende ved navn. Jeg har tidligere i prædikener over Johannesevangeliet til 2. påskedag netop peget på det, at der sker noget i Maria, da Jesus kalder hende ved navn. Da genkender hun. Da skabes livet i hende. Da tændes lyset i hende. Da har kærligheden genkendt sit mål.

Da jeg skrev prædikenen til i dag, fik jeg den tanke, at der er noget med det navn. Ikke med Marias navn, men med Marias navn i Jesu mund. Nu har jeg ikke kunnet nå til i dag at læse hele Bibelen igennem, så det bliver lidt på hukommelsen, det jeg nu siger. Jeg kom til at tænke på Adam, i ved ham fra begyndelsen. Jeg kom til at tænke på Kain, på Abraham, på Moses, på Peter, på Martha, på Lazarus, på Paulus – det er alt sammen personer i Bibelen, der på et tidspunkt kaldes ved navn af Gud eller Jesus. Ikke bare kaldes ved navn, men tiltales ved deres navn. Og en hurtig gennemtænkning af disse menneskers fortælling, så tiltales de af Gud/Jesus alle sammen i nogle sammenhænge, hvor der siges noget afgørende til dem, noget, der på en eller anden måde vender livet om. Efterfølgende ser de sig i et helt nyt liv. For Adam godt nok et dårligere liv, for det blev uden for Paradis. For Lazarus et nyt liv uden for graven. Nu skal vi ikke gennemgå dem alle sammen. Men fælles er, at når de af Gud/Jesus tiltales ved navn, nyskabes livet, og det, der siges dem, får fundamental betydning for livet.

Og så er det måske at presse citronen for meget; men jeg vover alligevel at sige det. Når Gud/Jesus tiltaler med navns nævnelse, så tales til hjertet. Det, der siges dem, har så afgørende betydning for deres liv, som deres hjerte har. Gud taler til hjertet, når vi kaldes ved navn. Jesus taler til Marias hjerte, den morgen i haven.

Gud talte også til vores hjerte med navns nævnelse, da vi blev døbt. Talte med det skabende ord, der skaber, hvad det nævner: syndernes forladelse, Helligåndens virke og det evige liv. Gud talte det nye liv frem i os under korsets mærke til et vidnesbyrd om, at vi skal tilhøre den korsfæstede og opstandne Herre, Jesus Kristus.

Den Herre Jesus Kristus, som taler til Maria i haven den påskemorgen.

På hebraisk hedder påske pesach og betyder forbigang. Det refererer til, at Gud gik gennem Egypten og lod døden slå ned; men ikke, hvor der var blod på dørstolperne. Der gik han forbi. Der gik Guds retfærdige vrede forbi, og de, der gemte sig bag blodet blev frelst og fik livet i det forjættede land. Gud er stadig retfærdig i sin vrede over synden. Og enhver, som rammes af den må dø uden forsoning og frelse.

Vi må gemme os bag blodet på korset, bag Jesus. Og som israelitterne kunne redde livet i det dødshærgede Egypten, således kan vi redde livet i det dødshærgede liv. For i blodet er forsoningen og frelsen og livet. I Jesus er forsoningen og frelsen og livet. Derom er hans egen opstandelse et vidnesbyrd. Jesus lever som Frelser og Forsoner og han kalder os ved navn for at tale til vort hjerte og nyskabe livet og føre os til det forjættede land hos hans far og vores far, hans Gud og vore Gud.

Vi må leve, også i mørke, håbløshed, fortvivlelse og død med livet for øje, fordi Jesus taler os til hjertet. Han taler til os, for Han er opstanden.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen